

Sygn. akt II Ka 186/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Katarzyna Wierzejska

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2017 r.

sprawy **H. G.**

obwinionego z art. 96 § 3 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 23 listopada 2016 r. sygn. akt II W 379/16

I. na podstawie art. 45 § 1 kw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 104 § 1 pkt 7 kpw uchyla wyrok w pkt I i umarza postępowanie z uwagi na przedawnienie karalności;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od obwinionego tytułem opłaty za II instancję 40 zł oraz obciąża go wydatkami postępowania w kwocie 50 zł.

Sygn. akt II Ka 186/17

UZASADNIENIE

H. G. obwiniony był o to, że:

w dniu 17.09.2015 roku w W. na ulicy (...) wbrew ustawowemu obowiązkowi, jako współwłaściciel pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), nie wskazał upoważnionemu do legitymowania instytucji – Straży Miejskiej, komu powierzył przedmiotowy pojazd do kierowania lub używania w dniu 20.02.2015 roku około godziny, 09:31 kiedy to kierujący tym pojazdem nie zastosował się do znaku drogowego B-36 „zakazu zatrzymywania się” z tabliczką „Nie dotyczy zatok” przy ulicy (...) w W.

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw.

Wyrokiem zaocznym z dnia 23 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach obwinionego H. G. uznał za winnego tego, że w dniu 17.03.2015 roku w W. na ulicy (...) wbrew ustawowemu obowiązkowi, jako współwłaściciel pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), nie wskazał upoważnionemu do legitymowania instytucji – Straży Miejskiej, komu

powierzył przedmiotowy pojazd do kierowania lub używania w dniu 20.02.2015 roku około godziny, 09:31 kiedy to kierujący tym pojazdem nie zastosował się do znaku drogowego B-36 „zakazu zatrzymywania się” z tabliczką „Nie dotyczy zatok” przy ulicy (...) w W., tj. dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję z art. 96 § 3 kw i za czyn ten na podstawie art. 96 § 3 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 400 złotych; zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 40 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca obwinionego zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uniewinnienie H. G. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.

Wyrokowi temu autor apelacji zarzucił:

1. Naruszenie art. 4 § 1 kpw oraz art. 38 § 1 kpw w nawiązaniu do art. 117 § 2 kpk poprzez nieuwzględnienie zgłoszonego przez H. G. w pismach z dnia 10 listopada 2016 roku i z dnia 21 listopada 2016 roku wniosku o odroczenie rozprawy wyznaczonej na dzień 23 listopada 2016 roku, pomimo że H. G. w sposób sumienny, rzetelny i wiarygodny wykazał przyczynę niemożności stawienia na wyżej wskazanym terminie rozprawy, co znajduje potwierdzenie w treści załączonego do niniejszej apelacji zaświadczenia wystawionego przez lekarza - (...) zatrudnionego w (...) Publicznym Szpitalu (...) L.;
2. Naruszenie art. 7 kpk w nawiązaniu do art. 8 kpw oraz art. 366 § 1 kpk w nawiązaniu do art. 70 § 5 kpw poprzez bezpodstawne i nieuzasadnione uznanie H. G. winnym popełnienia zarzucanego mu, pomimo że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie zawiera wyjaśnień H. G. ani zeznań strażników miejskich podejmujących interwencję w dniu 20 lutego 2016 roku względem rzekomego wykroczenia związanego z samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), co przekłada się na stwierdzenie braku istnienia dowodów – w szczególności zeznań strażników miejskich – świadczących o popełnieniu przez kogokolwiek, a w szczególności przez H. G., wykroczenia w dniu 20 lutego 2015 roku, co do którego istniałby obowiązek wskazania jakiegokolwiek sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzuty apelacji nie są zasadne. W pierwszej kolejności odnieść się należy do zarzutu, jakoby Sąd I instancji procedując w dniu 23 listopada 2016 r., pod nieobecność obwinionego, dopuścił się obrazy art. 117 § 2 kpk, który stosownie do art. 38 § 1 kpw winien być stosowany w postępowaniu wykroczeniowym. Powołany art. 117 § 2 kpk stanowi m.in., iż czynności nie przeprowadza się (w tym wypadku dotyczy to rozprawy), jeżeli osoba uprawniona nie stawiała się usprawiedliwiając należycie niestawiennictwo i wnosi o nieprzeprowadzenie czynności bez jej nieobecności. Analiza akt przedmiotowej sprawy nie daje podstaw aby sytuacja opisana w tym przepisie zaistniała w odniesieniu do osoby H. G.. Obwiniony ten wprawdzie pismem z dnia 10 listopada 2016 r. zwrócił się do Sądu Rejonowego w Siedlcach o odroczenie rozprawy wyznaczonej na 23 listopada 2016 r., jednakże wniosek ten nie został uwzględniony, o czym obwiniony został zawiadomiony na dwa dni przed wyznaczoną rozprawą, bo w dniu 21 listopada. Tak więc obwiniony miał wystarczający czas, aby podjąć działania zapewniające dotarcie swojej małżonki na dużo wcześniej zaplanowaną hospitalizację jeżeli (co zresztą nie zostało wykazane przez obwinionego) stan zdrowia I. G. uniemożliwiał jej od bycie samodzielnej podróży do szpitala. W tej sytuacji nie można uznać, iż obwiniony należycie usprawiedliwił swoje niestawiennictwo na rozprawie, dużo wcześniej zaplanowana hospitalizacja nie może być również uznana za „inną wyjątkową przyczynę”, o której mowa w art. 117 § 2 kpk. Dlatego nie tylko uprawnieniem ale nawet obowiązkiem sądu I instancji było, stosownie do art. 71 § 4 kpw, prowadzenie sprawy zaocznie, pod nieobecność obwinionego.

Całkowicie niezrozumiały i oderwany od realiów sprawy jest zarzut z pkt 2-ego. Jego treść wskazuje, iż autor apelacji przeświadczony jest, iż H. G. postawiony został zarzut związany z zaparkowaniem, w niedozwolonym miejscu, pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...), gdy tymczasem obwiniony stał pod zarzutem nie wskazania Straży Miejskiej w W. komu obwiniony – jako współwłaściciel w/w pojazdu – udostępnił go w czasie, gdy stwierdzono nieprawidłowe zaparkowanie samochodu. W tej sytuacji, za całkowicie zbędne i nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy ocenić należy wskazywane w apelacji czynności dowodowe w postaci przesłuchania świadków – strażników miejskich, którzy

ujawnili fakt nieprawidłowego zaparkowania samochodu. Istotnym i decydującym dla rozstrzygnięcia zapadłego przed sądem I instancji był bowiem fakt, iż H. G. osobiście w dniu 9 marca 2015 r. odebrał od Straży Miejskiej (...) W. stosowne wezwanie (fakt niekwestionowany w apelacji) i do niego się nie zastosował. Z tych też względów, kwalifikacja tego rodzaju zachowania obwinionego musiała zostać uznana za wykroczenie, o którym mowa w art. 96 § 3 kw.

Podzielając ustalenia faktyczne i przyjętą przez Sąd Rejonowy kwalifikację prawną czynu przypisanego H. G., zaszła jednak potrzeba uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania, a to z uwagi na zaistnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej. Przypisane mu wykroczenie obwiniony popełnił w dniu 17 marca 2015 r. tak więc do chwili orzekania w przedmiotowej sprawie przez Sąd Odwoławczy upłynęło ponad 2 lata. Powoduje to, iż stosownie do art. 45 § 1 kw, nastąpiło przedawnienie karalności a to z kolei stanowi bezwzględną przesłankę odwoławczą, która musiała skutkować uchyleniem wyroku i umorzeniem postępowania (art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 104 § 1 pkt 7 kpw).

Wydając takie orzeczenie co do meritum sprawy Sąd Odwoławczy uznał, iż istnieją podstawy do utrzymania zaskarżonego wyroku w zakresie zasądzonych od obwinionego kosztów postępowania oraz obciążenia go kosztami postępowania odwoławczego. Możliwość taką daje art. 632 a kpk mający zastosowanie również w postępowaniu wykroczeniowym (art. 119 kpw), który stanowi, iż „w wyjątkowych wypadkach, w razie umorzenia postępowania, sąd może orzec, że koszty procesu ponosi w całości lub w części oskarżony” (w tej sprawie obwiniony). W ocenie Sądu Okręgowego, w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z „wyjątkowym wypadkiem”, gdy fakt popełnienia wykroczenia i wina obwinionego są niewątpliwe, a do umorzenia postępowania doszło z uwagi na upływ okresu przedawnienia.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 437 § 1 kpw w zw. z art. 109 § 2 kpw, art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 27, poz. 152) oraz § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach wykroczeniowych (Dz. U. Nr 118, poz. 1269), Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.